

Zwanenzang

door Cees Voort

Al meer dan vijftientig jaar zing ik mee met het Amsterdams Smartlappenkoor. Dat is een aardige en ongevaarlijke bezigheid –

afgezien misschien van soms ietwat onmatig drankgebruik na afloop. Er zijn vrij vaak optredens en misschien is dat wel het allerleukste. Er was op die zondagmiddag ook een optredentje, ergens in de Jordaan, ik weet het niet precies meer, het is lang geleden, 1996 denk ik. Het kan wel in het oude Claverhuis aan de Looiersstraat zijn geweest – er stond toen in de huurvoorwaarden dat we eenmaal per jaar *om niet* moesten optreden voor het buurtvolk. Welnu, het optreden was gedaan, wij waren jong en wilden nog wel

wat. Met een groepje besloten we naar Café Chris in de Bloemstraat te gaan. Met zes of zeven waren we. Kiek B. was erbij, en Hans S. De anderen weet ik zo niet meer. Hans, die toentertijd op zijn eigen legendarische wijze dikwijls *De Dievenwagen* en *Scheiden doet lijden* zong. Solo.

Toen wij lacherig en kakelend het dranklokaal betraden, werden wij meteen met boze blikken en gebaren tot stilte gemaand. Het was *Opera Pietje* middag. Er hing een gewijde sfeer – geen woord werd gesproken, alleen een hoge vibrerende sopraanstem en een sonore bariton waren te horen, in het Italiaans, begeleid door subtiele strijkers, contrabassen in pizzicato, en hemelsmooie blazers. In vervoering zat een groep oudere jordaانبewoners te luisteren. Achter zijn altaar zat hogepriester Piet, met zijn draaitafels en stapels oude langspeelplaten. Met strenge blik keek hij ons aan. Het was alsof wij op onrechtmatige wijze de *Heilige Hallen* van Die Zauberflöte hadden betreden en nu gestraft moesten worden wegens heiligschennis en hoogverraad.

Zo ver lieten wij het maar niet komen. Hier hadden wij even niets meer te zoeken en zo stonden we even later weer op de keien van de Bloemstraat.

De Zwaantjes, riep iemand. Daar togen wij dus heen, even verderop aan de Prinsengracht. Het was er niet heel druk, zo vrij vroeg in de

middag nog, we konden er met het groepje gemakkelijk in. Plekje gevonden, biertje besteld, en het leven was weer goed.

Om vijf uur begon de muziek. *Open podium*. Het orgel werd bespeeld door Rinus, een ervaren oude muzikant, iedereen met minimaal talent

en genoeg lef mocht komen soleren. Hans kenden ze daar; natuurlijk moest hij de Dievenwagen zingen, wat hij plichtsgetrouw deed. Na nog wat nummers en zangers riep Rinus door zijn microfoontje: Wie komt er nou es Het boeketje witte rozen zingen? Ja Cees jij, werd er vanuit de groep geroepen. Vooruit dan maar. Ik vond het ook wel spannend en ging op het bühnetje achter de

microfoon staan. Rinus schatte mijn bereik aardig in en speelde een introotje op een mooie toonhoogte, en ik zong. Het ging best wel aardig vond ik, de tekst kwam er helemaal goed uit, zonder haperen, da's al heel wat. Er klonk wat applaus, enkelen knikten goedkeurend, de meeste bezoekers evenwel waren diep in gesprekken verwickeld, er hing een dikke walm, men rookte er destijds nog lustig op los. Rinus keek mij vriendelijk aan, knikte wat en zei, je zong de tweede stem hè.

Het was waar. Ik had gewoon de vertrouwde mannenpartij gepakt met de refreinen in de tweede stem en had er in de euforie van het optreden niet aan gedacht dat als je solo gaat, je dat in de eerste stem moet doen....

Geeft niks hoor, zei Rinus nog en gaf me een schouderklopje.

Het gaf niks, dat klopt. Want vrijwel niemand had het gehoord. Hoe kon dat nou?

Hans wist het wel. "Mij hebbe ze ook niet gehoord. Weet je waarom? Die smiecht hep een speciaal knoppie op ze orgel. As hun van het Zwanenkoor hier staan te zingen dan zettie 't wijd open maar as wij der gaan staan, dan knijptie ons af. Want ze wille 't onder mekaar houe hier."

Zo werd dus mijn carrière als solozanger bij de Zwaantjes in de kiem gesmoord.

Door Rinus met z'n knoppie. De smiecht.

Hoed u voor orgels met verborgen knoppies.....